

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5’ 63)

Ἔτος 109ον | Ἰούνιος 2019 | 4335

ΠΥΡΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΟΡΟΙ

Στους πνευματικούς αγώνες οί μάχες δέν γίνονται μέ ἀριθμούς. Ἡ νίκη δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ποσοτική δύναμη, ἀλλά ἀπό τήν ποιοτική ὑπεροχή. Αὐτό ἰσχύει καί στόν Χριστιανισμό. Ὁ χριστιανικός δυναμισμός καί οί πνευματικές κατακτήσεις του δέν στηρίχθηκαν ποτέ στήν ἀριθμητική ὑπεροχή οὔτε στήν ὕλική δύναμη. Τά νούμερα δέν ἐπαιζαν κανένα ρόλο στή θρησκεία πού σκόπευε πάντα νά μορφώνει προσωπικότητες καί ὄχι ἀνώνυμες μάζες. Ὁ Ἀρχηγός τῆς πίστεώς μας τὸ διεκλήρυτε πάντοτε. Οί μαθητές Του θά εἶναι οί λίγοι. Οί λίγοι πού θά ἀναμορφώσουν μέ τήν ἀγάπη ὅλο τὸν κόσμο. Θά εἶναι **«τὸ μικρὸν ποίμνιον»** πού θά πορεύεται συνειδητά, θά ἀγωνίζεται ἀποφασιστικά καί δέν θά ἄγεται σάν ἀγέλη. Αὐτό **«τὸ μικρὸν ποίμνιον»** μᾶς συνιστᾶ νά μὴ τὸ φοβούμεσθε, γιατί σ’ αὐτό **«εὐδοκεῖ»** (Λουκ. ιβ’ 32) ὁ οὐρανός καί ἐλπίζει ἡ γῆ.

Παρόμοιες εἰκόνες θά χρησιμοποιήσει ὁ Κύριος, γιά νά τονίσει τήν ξεχωριστὴ φύση τῆς βασιλείας Του πού ἦλθε νά ἰδρύσει ἐδῶ στή γῆ. Δέν θά εἶναι γήινη, ὕλική, ἀλλά πνευματική. Δέν θά στηρίζεται στήν ἀριθμητική ὑπεροχή, ἀλλά στόν δυναμισμὸ τῆς ψυχῆς, στήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἴδιος κάνει λόγο γιά τὴ **«ζύμη, ἣν λαβοῦσα γυνή, ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐξυμῶθη ὅλον»** (Ματθ. ιγ’ 33). Καί ἀλλοῦ παρομοιάζει τοὺς μαθητές Του μέ **«τὸ ἄλας τῆς γῆς»** (Ματθ. ε’ 13). Καί τὸ ἀλάτι εἶναι πάντα λίγο καί χρησιμοποιεῖται σὲ μικρὲς ποσότητες, τὰ ἀποτελέσματά του ὅμως εἶναι τόσο δυνατά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραβολικὲς εἰκόνες πού ὑπογραμμίζουν ὅτι ἡ δύναμη τοῦ πνεύματος δέν ὑπολογίζεται μέ κριτήρια ποσοτικά.

Πόσοι ἦταν οί Ἀπόστολοι; Καί ὅμως οί δώδεκα αὐτοὶ ἄσκημοι ψαράδες κατόρθωσαν μέ τὴ ζωντανή τους πίστη νά φέρουν τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στὰ πέρατα τῆς γῆς καί νά ἀναμορφώσουν ὅλο τὸν τότε γνωστὸ κόσμο. Ποιὸς μπορούσε νά φανταστεῖ ἕνα τέτοιο ἀπίστευτο θαῦμα; Καί ὅμως τὸ θαῦμα ἐγίνε πραγματικότητα, γιατί ἦταν θαῦμα τῆς πίστεως. Οί ὀλιγάριθμοι καί ἀπλοϊκοὶ καί περιφρονημένοι ψαράδες, χωρὶς ὕλικά μέσα καί κοινωνικούς τίτλους, πραγματοποίησαν ἔργο μοναδικό. Πέτυχαν ὄχι ἀπλῶς μερικές ἐξωτερικὲς μεταρρυθμίσεις ἢ κοινωνικὲς μεταβολές, ἀλλά τὸ πιὸ σπουδαῖο καί πιὸ δύσκολο: Πέτυχαν νά μεταβάλουν καί νά ἀναγεννήσουν ψυχές. Καί ὅλα αὐτὰ τὴ στιγμή πού εἶχαν νά ἀντιπαλαίσουν μέ ὅλο τὸν ἰδωλολατρικὸ κόσμο, μέ τὰ φοβερά

βασανιστήρια καί τὶς σαρκαστικὲς εἰρωνεῖες. Καί συχνὰ τὴ μαρτυρία τῆς πίστεως τὴν ἐπισφράγιζαν μέ τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς.

Τὸ ἴδιο ἴσχυε καί μέ τοὺς πρώτους Χριστιανούς. Λίγοι αὐτοὶ ἀσκοῦσαν μοναδικὴ φωτιστικὴ καί ἀναγεννητικὴ ἐπίδραση στοὺς γύρω τους. Καί τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τους θά τὸ ἀνακαλύψουμε ἀν στραφοῦμε μέ προσοχὴ στὶς πηγὲς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Αὐτὸ πού κάνει ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, σ’ ἐκείνον πού θά διαβάσει τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ὁ φλογερὸς ζῆλος κάθε Χριστιανοῦ νά φέρει τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου παντοῦ. Εἶναι μία ἐσωτερικὴ ἀναγκαιότητα ἡ μαρτυρία τῆς πίστεως γιά ὅλους τοὺς πρώτους Χριστιανούς. Ξέρουν καλὰ πῶς Χριστιανὸς δέν σημαίνει ἀπλῶς ἄνθρωπος πού δέχθηκε γιά τὸν ἑαυτό του ἢ ἔστω γιά τὸ στενὸ περιβάλλον του τὴν ἀλήθεια. Ἐχει χρέος ἱερὸ νά τὴν ὁμολογεῖ καί νά τὴν διακηρύττει χωρὶς δισταγμὸ ἢ φόβο.

Χριστιανὸς δέν σημαίνει ἀπλῶς ἄνθρωπος πού δέχθηκε γιά τὸν ἑαυτό του ἢ ἔστω γιά τὸ στενὸ περιβάλλον του τὴν ἀλήθεια. Ἐχει χρέος ἱερὸ νά τὴν ὁμολογεῖ καί νά τὴν διακηρύττει χωρὶς δισταγμὸ ἢ φόβο.

Ἦταν πράγματι λίγοι οί πρώτοι Χριστιανοί. Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε αὐτό; Σημασία εἶχε ὅτι στήν καρδιά τους ἔκαιγε ἄσβηστη ἡ φλόγα τῆς πίστεως. Πυρφόροι καί πνευματοφόροι καθὼς ἦταν, ἀκτινοβολοῦσαν τὸ φῶς καί τὴ θερμότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί εἶναι γνωστοὶ οί καρποὶ τοῦ Πνεύματος, **«ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη»** καί τόσο ἄλλοι. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη πρόσφεραν ἄφθονη σὲ φίλους καί ἐχθρούς. Ἡ χαρὰ καί ἡ ἀγαλλίαση μέσα στὶς δυσκολίες καί τοὺς κινδύνους δέν ἦταν κάτι τὸ ἐξωτερικὸ καί παροδικό. Ἦταν κατάσταση ψυχῆς. Πῆγαζε ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καί τὸ πλούσιο αὐτὸ ρεῦμα τῆς χαρᾶς, τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης, οί Χριστιανοὶ δέν τὸ κρατοῦσαν γιά τὸν ἑαυτό τους. Τὸ πρόσφεραν καί στοὺς ἄλλους. Γιά νά δροσίσουν τὶς κουρασμένες ψυχές. Ἡ μικρὴ ζύμη ζύμωνε ἀθόρυβα ὀλόκληρο τὸ φύραμα. Ἡ ζωὴ τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν, ἡ ζωὴ μας, ἀποτελεῖ εἰκονογραφημένη παρουσίαση τῆς πίστεώς μας;

ΠΕΤΡΟΣ: Ο ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ Χριστιανοί που μπαίνουν διστάζοντας στο δρόμο της χριστιανικής τελειότητας. Πόση αντίθεση μεταξύ αυτών και του αποστόλου Πέτρου, του οποίου τη μνήμη μαζί με τη μνήμη του αποστόλου Παύλου εορτάζουμε! Ἄς θερμανθοῦμε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸν ζῆλο, ποὺ κατέφλεγε τὴν ψυχὴ τοῦ πρωτοκορυφαίου τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Πέτρος εἶναι φλογερὸς στὴν πίστη του. Ὅταν ἀκούθησε τὸν Κύριο, πίστευε μὲν ὅτι βρῆκε τὸν Μεσσία, ἀγνοοῦσε ὅμως ἀκόμη τὸ μυστήριό τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Λίγο-λίγο ὅμως ἡ ψυχὴ του φωτίσθηκε πλήρως. Τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου μαρτυροῦσαν τὴ θεία πρόελευσή του καὶ ὁ Ἀπόστολος αἰσθανόταν ὅλο καὶ ζωηρότερα, ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Διδασκάλου ὑπῆρχε κάτι, ποὺ ξεπερνοῦσε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ὑπὸ τὴν ἐπενέργεια τῆς θείας χάριτος ὁ Πέτρος πίστεψε στὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. **«Ὑμεῖς τίνα με λέγετε εἶναι;»** ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Κύριος τοὺς μαθητές του. Ὁ Πέτρος, μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσει καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἄλλων: **«σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος».**

Παρουσιάζει πίστη ζωσα καὶ ἐνεργή. Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς εἶναι Θεός, ὁ Πέτρος πιστεύει χωρὶς κανένα ἀπολύτως δισταγμὸ στὴ διδασκαλία του. Ὁ Διδάσκαλος λέει στὰ πλήθη, ποὺ τὸν ἄκουγαν, ὅτι θὰ τοὺς ἔδινε νὰ φάνε τὴν σάρκα του. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν **«πολλοὶ ἀπῆλθον ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουσαν».** Ὁ Πέτρος μαζί με τοὺς ἄλλους στενοὺς μαθητὲς παραμένει πλησίον τοῦ θείου Διδασκάλου: **«Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; τοῦ λέει. Ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις».**

Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ὁ Πέτρος θὰ ἀψηφᾷ στὸ ὄνομά του ὅλες τὶς δυσκολίες. Θὰ πηδήξει ἀπὸ τὸ πλοῖο γιὰ νὰ συναντήσει τὸν Κύριο καὶ θὰ περπατήσει πάνω στὰ κύματα. Θὰ ἀρχίσει νὰ βυθίζεται καὶ πάλι θὰ ἀνορθωθεί. Μιὰ μορφή με μεγάλες καὶ ἀπότομες μεταπτώσεις. Ἀπὸ τὸν πιὸ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ στὴν πιὸ μεγάλη ἀπαισιοδοξία. Ἀπὸ τὴν πιὸ δυνατὴ ὁμολο-

γία στὴν πιὸ δειλὴ ἄρνηση. Καὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὴ τὴν αὐθόρμητη ψυχὴ, ποὺ παρὰ τὶς πτώσεις τῆς ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ἀγνή καὶ πιστή, γίνεται μιὰ τρομερὴ πάλιν. Καὶ στὶς πιὸ τραγικὲς καὶ δύσκολες στιγμὲς δὲν παύει νὰ ἀγωνίζεται, νὰ μετανοεῖ, νὰ σηκώνεται.

Ὁ Πέτρος εἶναι θερμὸς στὴ μετάνοιά του. Παρὰ τὴν ὀλόψυχη πρὸς τὸν Κύριο ἀφοσίωση, ὁ Πέτρος εἶχε καὶ μιὰ ὥρα λιποψυχίας. Ἀρνήθηκε τρεῖς φορές τὸν Κύριο, τοῦ οποίου μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ εἶχε ὁμολογήσει ἄλλοτε τὴν θεότητα. Βαριὰ πτώση ὁμολογουμένως. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν πτώση αὐτή, γιὰ νὰ δώσει στὸν Πέτρο μεγάλα καὶ ἀνεξάλειπτα μαθήματα. Ἀμάρτημα βαρὺ ποὺ ἐπανορθώθηκε μὲ μιὰ τέλεια συντριβή. **«Στραφεῖς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ».**

Στὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ὑπῆρχε τόσος πόνος καὶ τόση εὐσπλαχνία, ποὺ στὸ ἀντίκρισμα αὐτὸ ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀποστόλου συντρίφθηκε καὶ ὁ Πέτρος ξέσπασε σὲ λυγμούς. **«Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς»**, σημειώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής.

Ὁ Πέτρος εἶναι θερμὸς στὴν ἀγάπη του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Πέτρου δὲν εἶναι χλιαρὴ ἢ συναισθηματική. Εἶναι πραγματική, ἐνεργητική, ἰσχυρή. Εἶναι ἀγάπη ποὺ τὰ δίνει ὅλα καὶ δίνεται χωρὶς κανένα περιορισμὸ, ὑπολογισμὸ καὶ ἐπιφύλαξη. Ὁ Πέτρος λησμονεῖ τὸν ἑαυτό του. Ἐπάνω στὸ Θαβῶρ θέλει νὰ στήσει τρεῖς σκηνές: μία γιὰ τὸν Ἰησοῦ, μία γιὰ τὸν Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία. Γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν σκέπτεται τίποτα. Ὁ Πέτρος εἶναι πάντοτε πρόθυμος γιὰ νὰ προσφέρει ὑπηρεσίες. Ἀνεβαίνει στὸ μνημεῖο τὸ πρῶν τῆς Ἀναστάσεως. Μιλάει στὰ πλήθη τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Κηρύττει μὲ πύρινο ζῆλο τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου. Ὁ Πέτρος ἐπισφραγίζει τὴ θερμὴ πρὸς τὸν Κύριο ἀγάπη του μὲ τὴ θυσία τῆς ζωῆς του.

Ἐὰν καὶ ἡ δική μας ζωὴ ἀνταποκρινόταν πλήρως πρὸς τὴν πίστη μας! Ἐὰν καὶ μεῖς εἴχαμε τὴν τέλεια συντριβὴ γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας! Ἐὰν δὲν θέταμε ὄρια στὴν πρὸς τὸν Κύριο θερμὴ ἀγάπη μας! Ἀσφαλῶς, πόσα θαυμαστὰ ἀποτελέσματα θὰ βλέπαμε στὴν πνευματικὴ μας πορεία, στὴν καθημερινή μας ζωὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν οἰκογένειά μας καὶ στὴν κοινωνία μας.

«ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΗΛΘΕΣ ΣΕ ΜΕΝΑ;»

Ἄν ἤξεραν ἐκεῖνοι πὺ ἐκμεταλλεύονται τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῶν καλῶν καὶ τοὺς ἐξαπατοῦν, πόση ζημιὰ κάνουν μὲ τὴν ἀπάτη τους στοὺς ἀληθινὰ ἀναξιοπαθοῦντες! Καὶ ἂν ἤξεραν ἐπίσης οἱ ὑπερδιστακτικοί, πὺ γενικεύουν τὴν ἀπάτη τῶν λίγων καὶ γίνονται φιδωλοὶ πρὸς ὅλους καὶ δὲν ἀνοίγουν ποτὲ καὶ σὲ κανένα τὸ χέρι ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ἡ ἐλεημοσύνη τους πέσει στὸ κενό, πόσο ἀδικοῦν αὐτοὺς πὺ ἔχουν πραγματικὰ ἀνάγκη! Ἐνα περιστατικὸ εἶναι ἀποκαλυπτικὸ. Τὸ μεταφέρουμε ὅπως ἀκριβῶς δημοσιεύθηκε σὲ γαλλικὸ περιοδικό.

Ἡ σκηνὴ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Μασσαλίας, τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τῆς Μπ-τέρας. Ὁ Γιάννης, ἕνας 17χρονος μαθητῆς, θέλει νὰ βρῆται μὲ τὴν οἰκογένειά του τὴν ἡμέρα αὐτή. Βιάζεται, λοιπόν, νὰ προλάβει νὰ πάρει τὸ τελευταῖο τραῖνο, γιὰ νὰ πάει στὴν πόλη πὺ κατοικοῦν οἱ γονεῖς του. Μόλις φθάνει στὴ θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων ἀνακαλύπτει, πὺς μὲ τὴ βιασύνη του δὲν πῆρε μαζί του τὸ δεκάευρω, πὺ εἶχε γιὰ τὸ ταξίδι του. Τὰ κέρματα πὺ βρῆκε στὴν τσέπη του δὲν τοῦ ἔφθαναν γιὰ τὸ εἰσιτήριο. Τοῦ ἔλειπαν 7 εὐρώ. Τί νὰ κάνει τώρα; Νὰ γυρίσει πίσω δὲν προλάβαινε. Μιὰ λύση τοῦ ἔμενε νὰ ἀπευθυνθεῖ μέσα ἐκεῖ σὲ κάποιον φιλάνθρωπο νὰ τὸν βοηθήσει νὰ συμπληρώσει τὸ ποσό.

Στέκεται μπροστὰ στὴ θυρίδα καὶ διηγεῖται τὴν περιπέτειά του στὰ πρόσωπα πὺ ἔρχονται. Παρακαλεῖ νὰ τὸν διευκολύνουν, δίνοντάς του ἔστω ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα εὐρώ. Ἀλίμονο! Πόσο ἔπεσε ἔξω! Κανένας δὲν θέλει νὰ τὸν πιστέψει. Νομίζουν πὺς βρίσκονται μπροστὰ σὲ κάποιον τεμπέλη, πὺ θέλει νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὴν καλοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπελπισμένους, γιὰτὶ ἡ ὥρα τῆς ἀναχώρησης τοῦ τρένου ἔφθασε, ἀπευθύνεται στὸν ἐλεγκτὴ καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὴν περίπτωσή του, ἐλπίζοντας ὅτι αὐτὸς κάπως θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Ἡ ἴδια ἀπογοήτευση καὶ ἐδῶ. Μὲ αὐστηρὴ φωνὴ τὸν προειδοποιεῖ: “Ἄν σὲ δῶ μέσα στὸ τρένο θὰ ἔχεις πρόστιμο 100 εὐρώ”. Βούρκωσαν τὰ μάτια τοῦ Γιάννη ἀπὸ τὸ παράπονο. Τόση ἀδιαφορία! Τόση σκληρότητα! Δὲν εἶχε ἄλλη λύση παρὰ νὰ γυρίσει σπιτί του καὶ νὰ περιμένει τὸ πρῶτο τρένο τὴν ἐπόμενη ἡμέρα. Ἀλλὰ ὁ πόνος καὶ τὸ παράπονο τοῦ σφίγγουν τὴν καρδιά.

Μὲ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σταθμὸ βρίσκεται μπροστὰ σ’ ἕνα ζητιάνο. Βγάζει καὶ τοῦ δίνει ἕνα εὐρώ. Καὶ συγχρόνως αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθεῖ τὸν πόνο του. Ἐκεῖνος τὸν ἀκούει προσεκτικά. Κι ὕστερα τοῦ λέει: “Γιὰτὶ δὲν ἦλθες σὲ μένα; Μάζεψα 20 εὐρώ. Θὰ σοῦ ἔδωκα τὰ 7 εὐρώ πὺ σοῦ λείπανε”.

Καὶ τὸ περιοδικὸ σημειώνει: Ἱστορία ἀληθινή. Συνέβη στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Καρόλου στὴ Μασσαλία. Μᾶς τὴν διηγήθηκε ὁ

ἴδιος ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη».

Πόσοι τέτοιοι «Γιάννηδες» ζοῦν κοντὰ μας καὶ κυκλοφοροῦν δίπλα μας καὶ ἀντιμετωπίζουν συχνὰ τραγικὲς καταστάσεις! Καὶ διστάζουν νὰ ἀπλώσουν τὸ χέρι. Καὶ πνίγουν στὰ βάθη τῆς ματωμένης καρδιάς τὸν πόνο τους. Λοιπόν, μὲ τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ ἀνάξιου θὰ σφραγίσουμε τὰ σπλάχνα ἐλέους καὶ θὰ κλείσουμε τὸ χέρι τῆς φιλάνθρωπίας; Ὁ Μ. Βασίλειος ἀφοῦ τονίσει τὴν προσοχή, πὺ ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε στὴν ἄσκηση τῆς ἐλεημοσύνης, μήπως «ἀφορμὴ αὐτοῖς εἰς κακίαν ἢ χορηγία γενήσεται», θὰ διακηρύξει συγχρόνως τὸ ὕψιστο χρέος τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς, πὺ πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται μὲ προθυμία καὶ ἰλαρότητα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη θὰ μᾶς παρακινεῖ νὰ ἐλεοῦμε ἔστω κι ἂν μαζί μὲ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες βοηθήσουμε κάποτε καὶ κάποιον ἀνάξιο. «Πολλῶ γὰρ βέλτιον εἶναι διὰ τοὺς ἀξίους ὀρέγειν καὶ τοῖς ἀναξίοις, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστερεῖν δέει τῶν ἀναξίων».

Θὰ εἶναι τραγικὸ νὰ στερήσουμε τοὺς ἀξίους ἀπὸ τὸ φόβο τῶν ἀναξίων. Ἀσύγκριτος καὶ ἐδῶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου πὺ μᾶς συνιστᾷ νὰ γίνουμε ὅμοιοι μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας, γιὰτὶ Αὐτὸς ἀνατέλλει

τὸν ἥλιο σὲ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει γιὰ τοὺς δίκαιους καὶ τοὺς ἀδίκους. Καὶ συνεχίζει:

«Λιμᾶνι εἶναι γι’ αὐτοὺς πὺ ἔχουν ἀνάγκη ὁ ἐλεῆμων. Καὶ τὸ λιμᾶνι δέχεται ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοὺς κινδύνους. Τοὺς δέχεται στοὺς κόλπους του εἴτε κακοὶ εἴτε καλοὶ εἶναι, ἀφοῦ βρίσκονται σὲ κίνδυνο. Καὶ σύ, λοιπόν, ὅταν βλέπεις ἕνα ἄνθρωπο, πὺ βρίσκεται στὴ γῆ σὰν ναυαγός, μὴ γίνεσαι δικαστὴς καὶ μὴ ζητιᾶς εὐθύνες, ἀλλὰ ἐφόσον μπορεῖς, βγάλε τον ἀπὸ τὴ συμφορὰ.

»Τί δημιουργεῖς προβλήματα στὸν ἑαυτὸ σου; Ἄλλο πράγμα εἶναι ὁ δικαστὴς καὶ ἄλλο ὁ ἐλεῆμων. Ἡ ἐλεημοσύνη λέγεται ἔτσι, ἀκριβῶς γιὰτὶ τὴν προσφέρουμε καὶ στοὺς ἀναξίους... Ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ περιεργάζεται καὶ νὰ πολυπραγμονεῖ, ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσει κάποτε καὶ ἀγγέλους. Αὐτὸν καὶ μεῖς νὰ ζηλέψουμε καὶ τὸν μεταγενέστερο μιμητὴ του, τὸν Ἰωβ. Διότι καὶ αὐτὸς τὸν μιμήθηκε μὲ πολλὴ ἀκριβεία, ὥστε νὰ λέει: **“Ἡ θύρα μου παντὶ ἐλθόντι ἀνέωκτο”**».

Ὁ Μ. Βασίλειος θὰ διακηρύξει τὸ ὕψιστο χρέος τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς, πὺ πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται μὲ προθυμία καὶ ἰλαρότητα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη θὰ μᾶς παρακινεῖ νὰ ἐλεοῦμε ἔστω κι ἂν μαζί μὲ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες βοηθήσουμε κάποτε καὶ κάποιον ἀνάξιο.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς προσεισχὴν παιδίσκην τινὰ

ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχεν τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθοῦσα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς· καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὔσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίσειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς,

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1στ' 16-34
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. θ' 1-38

ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας ἡσφαλίσατο αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον

Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν, ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι· ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παρακρήμα αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος τὴν μάχαιραν ἔμελλεν ἐαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφυγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἀπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἐντρομος γενόμενος προσέπεσεν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἔβαπτίσθη αὐτός καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παρακρήμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικεῖ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

ΑΔΥΓΙΣΤΟΙ ΣΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

«Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν».

Τὰ μεγάλα ἔργα δημιουργοῦνται μέσα σὲ ποικίλες ἀντιδράσεις. Ὁ ἐχθρὸς Διάβολος ἐπιζητεῖ νὰ τὰ ματαιώσει καὶ νὰ τὰ μολύνει. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιζητοῦσε νὰ κάνει καὶ στοὺς Φιλίππους ποὺ οἱ Ἀπόστολοι κήρυτταν τὸ Εὐαγγέλιο. Ὡς ὄργανό του χρησιμοποίησε τὴν «**παιδίσκην**» ποὺ εἶχε κυριεύσει καὶ μετὰ τὴν μαντεῖα τῆς πλοῦτιζε τοὺς κυρίους τῆς.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὴ ἀγνοώντας τὰ τεχνάσματα τοῦ Πονηροῦ, μετὰ τὴν χάρις τοῦ Κυρίου, ἔδωξε τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἀπὸ τῆς μαντευομένης. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν Ἀποστόλων ποὺ μᾶς περιγράφουν οἱ Πράξεις. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει μέχρι τὴν μέρας μας μετὰ διάφορες παραλλαγές.

Κάθε καλὸ ἔργο ἐμποδίζεται.

Αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει ἡ πείρα καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία.

Ὁ Κύριος μέσα σὲ τεράστιες δυσκολίες ἐργάσθηκε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ «**διήλθον διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος**» γιὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ἀποστολή τους. Εἶναι ἀπόδειξη γνησιότητας οἱ δυσκολίες, σὲ μιὰ πνευματικὴ ἐργασία. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπογοητευόμαστε, ἀλλ' ἀντίθετα νὰ χαίρομαστε κατὰ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «**χαίρετε καὶ ἀγαλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς**». Ἄς προετοιμάζουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ πειρασμό.

Ἡ χριστιανικὴ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ἀρμονία δὲν θὰ ἐπιτευχθεῖ εὐκόλα. Τὸ ξερίζωμα τῶν ἐλαττωμάτων θέλει μόχθο. Ἡ ἱεραπο-

στολή στὸ σπίτι καὶ ἔξω δὲν θὰ εἶναι ξένη ἀπὸ τὰ ἐμπόδια καὶ τὴν παγίδες τοῦ Ἐχθροῦ. Τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων ὅμως μᾶς παρακινεῖ γιὰ τὸ καλὸ **νὰ γίνεται καὶ μέσα στὰ ἐμπόδια.**

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας βρίσκονται στὸ πιὸ ἀπαίσιο μέρος τῆς φυλακῆς. Τὸ σῶμα τους εἶναι πληγωμένο ἀπὸ τὸ μαστίγωμα. Δεμένοι σὰν κακοῦργοι μετὰ ἀλυσίδες πάνω στὸ βασανιστικὸ «**ξύλο**». Ὅλη ὅμως αὐτὴ ἡ καταγίδα δὲν τοὺς ἐπηρεάζει. Διατηροῦνται γαλήνιοι. Προσεύχονται, ψάλλουν, συνεχίζουν τὴν ἱεραποστολική τους δράση καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὴν συνθήκες. Καὶ στὴ συνέχεια κηρύττουν στὸν συντετριμμένο δεσμοφύλακα καὶ τὴν οἰκογένειά του τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοὺς ἔχει ἀπορροφήσει ἡ ἀποστολή τους τόσο, ὥστε ξεχνοῦν τὰ βάσανά τους προκειμένου νὰ σωθοῦν δι' αὐτῶν ψυχές. Ἐτσι μετὰ τὸ γλυκοχάραμα τῆς μέρας ἐκείνης ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἀνέτειλε στὸ σπίτι τοῦ ἁγίου ἐκείνου δεσμοφύλακα.

Αὐτὸ πραγματοποιοῦσαν καὶ οἱ ἅγιοι ὅλων τῶν αἰώνων. Συνέχισαν τὴν ἀποστολή τους ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἐμπόδια τοῦ μισόκαλου Διαβόλου.

Καὶ οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ καλοῦνται, εἴτε στὸν καιρὸ τῆς γαλήνης εἴτε «**διὰ πολλῶν θλίψεων**» στὸν καιρὸ τῆς καταγίδας, νὰ συνεχίσουν τὴν ἀγία τους πορεία, «**τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν**», ποὺ ὁδηγεῖ ὅμως στὴν ἀτελεύτητη δόξα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλευσαί τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν

τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξιν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιζ΄ 1-13

τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἔπαυσάμην μετὰ

δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταὶ πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείσ τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσήψατο.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

«Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν».

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ μᾶς διδάσκει κάτι ποὺ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸ σημερινὸ κοινὸ αἶσθημα καὶ τὴν γνώμη τῶν πολλῶν. «**Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν**». Εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ποὺ ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν ὑπογραμμίζει στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Εἶναι εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ δίνει καὶ ὅταν δίνει παρὰ ὅταν παίρνει. Δυσκολοπαράδεκτος ὁ λόγος σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν τὴ δική μας, ποὺ κυριαρχεῖ ἡ ἐγωπάθεια καὶ τὸ ἀτομικὸ συμφέρον.

Οἱ δισταγμοὶ μας.

1. Πρῶτον δυσκολεύεται ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος νὰ δεχθεῖ τὸν «**πλησίον**» σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅπως διδάσκει ὁ Χριστός. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη αἰτία, ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰ προβλήματα, τὶς ἀνάγκες τοῦ διπλανοῦ μας. «Ἄς κάνει ὅ,τι θέλει, ἐγὼ θὰ τοῦ λύσω τὰ προβλήματά του; Δὲν ἔχω ἐγὼ τὰ δικά μου προβλήματα;» Καὶ καλὰ θὰ ἦταν ἂν σταματοῦσε μέχρι τὴν ἀδιαφορία. Προχωρεῖ.

2. Μηχανεύεται καὶ ἐφευρίσκει διάφορους τρόπους ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὸ ἀτομικὸ συμφέρον. Ἔτσι τρέφεται ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ φιλαυτία καὶ δυσκολεύεται συστηματικὰ ἡ ψυχικὴ διάθεση τοῦ «**διδόναι**».

3. Μιὰ τρίτη αἰτία ποὺ γεννάει δισταγμοὺς στὸ νὰ παραδεχθεῖ ἡ ψυχὴ μας τὸ «**μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον**», εἶναι ἡ ἰδέα ὅτι καθετὶ ποὺ δίνουμε τὸ χάνουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μιὰ πλάνη, εἶναι ψέμα. Ὅσο χάνεται ὁ σπόρος ποὺ σπέρνεται ἀπὸ τὸν γεωργὸ στὴ γῆ, ἄλλο τόσο χάνεται τὸ δόσιμο τῆς ἀγάπης γύρω μας, ἡ σπορὰ τῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων μας, οἱ ἐλεημοσύνης καὶ οἱ θυσίες μας.

4. Μιὰ τέταρτη αἰτία δισταγμῶν εἶναι ἡ ἀγνωμοσύνη αὐτῶν ποὺ δέχονται τὴν ἀγάπη μας. Δὲν δικαιολογοῦμαστε ὅμως. Ἀνεξάρτητα μὲ τὸ ἂν πρέπει ὁ ἄλλος νὰ δείχνει εὐγνωμοσύνη, οἱ Χριστιανοὶ

δίνουν γιὰτὶ ἡ χαρὰ τῆς προσφορᾶς ἐπιστρέφει σὲ αὐτοὺς πολλαπλάσια. Μιμοῦνται τὸν Θεὸ ποὺ προσφέρει συνεχῶς «**ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους**».

Ἡ τοποθέτηση τῶν πιστῶν.

Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ κάνουν αὐτὸ ποὺ ὁ Κύριος συνιστᾷ χωρὶς δεῦτερο λόγο. Ἡ Ἁγία Γραφή παρ' ὅλα αὐτὰ δικαιολογεῖ τὸ «**μακάριόν ἐστι...**»

1. Εἶναι μακάριος αὐτὸς ποὺ δίνει γιὰτὶ μοιάζει μὲ τὸν Θεό. Τί εἶναι ὁ Θεός; «**Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ**» λέει ὁ Ἰωάννης. Καὶ τί εἶναι ἀγάπη; Πρόθυμη προσφορά, θυσία. Ὁ Θεὸς σκορπίζει δωρεὰς καὶ εὐλογίες. Δὲν παίρνει τίποτε ἀπὸ κανένα, γιὰτὶ εἶναι τόσο πλούσιος ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη κανενός. «**Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πέννησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα**», λέει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν Ἁγία Γραφή. Καὶ ἀπλώνεται εὐλογία καὶ μακαριότητα σ' αὐτὸν ποὺ μιμεῖται τὸν Θεό, ποὺ γίνεται ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης τοῦ οὐράνιου Πατέρα.

2. Εἶναι καλύτερο νὰ δίνεις διότι «**ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ**». Ὑπάρχει μόνιμα ἡ θεϊκὴ «**εὐλογία εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος**». Εἴμαστε «**οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός**», τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσουν «**ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια, ἀντὶ τῶν προσκαιρῶν τὰ αἰῶνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθάρτα**».

3. Αὐτὸς ποὺ ἀπλόχερα δίνει, συντελεῖ στὴ χαρὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη. Διευκολύνει τὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις. Ἀποδυναμώνει τὶς ἀντιθέσεις καὶ τὴν «**πάλη τῶν τάξεων**», τὴν ἐχθρότητα, τὶς ἀντιδικίες, τὰ μίσση ποὺ ἀνασκάπτουν τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς γαλήνης.

Εἶναι λοιπὸν πράγματι εὐτυχισμένος αὐτὸς ποὺ δίνει.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Πάντας...θέλει σωθῆναι»

«Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνα ποὺ ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος δημιουργεῖ ἀπορίες καὶ ἐρωτηματικά. Εἶναι δίκαιο αὐτοὶ ποὺ δούλεψαν στὸ ἀμπέλι ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὸ πρωὶ μέχρι τὸ ἀπόγευμα νὰ πληρωθοῦν τὸ ἴδιο μὲ ἐκείνους ποὺ ἦλθαν πολὺ ἀργότερα καὶ μάλιστα μὲ μερικὸς ποὺ μόνο μιά ὥρα ἐργάστηκαν στὸ τέλος;»

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρατηρεῖ: «Παραβολὴ τὸ λεγόμενον· δι' ὅπερ οὐδὲ χρῆ πάντα τὰ ταῖς παραβολαῖς κατὰ λέξιν περιεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν μαθόντας, δι' ὃν συνετέθη, τοῦτον δρέπεσθαι καὶ μηδὲν πολυπραγμανεῖν περαιτέρω». Οἱ παραβολές, δηλαδή, δὲν ἐρμηνεύονται κατὰ λέξη, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ κατανοήσουμε τὸ βαθύτερο νόημα καὶ περιεχόμενό τους. Ἔτσι καὶ ἐδῶ, ὅπως παρατηρεῖ ἕνας ἐρμηνευτής, ἡ κύρια ἰδέα ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ εἶναι ὅτι οἱ ἀμοιβῆς στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δὲν εἶναι ἀμοιβῆς ὀφειλῆς, ἀλλὰ ἀμοιβῆς χάριτος. Δὲν παραγνωρίζεται ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια. Ἄλλωστε οἱ ἐργάτες δούλεψαν ὅλοι, ἄλλος λιγότερο καὶ ἄλλος περισσότερο. Τελικῶς ὅμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σώζει καὶ βραβεύει καὶ ὄχι οἱ δικές μας φτωχῆς «ἀξιομισθίες». Οἱ Ἀπόστολοι κλήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο πρῶτοι, γιὰ νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Σήκωσαν στοὺς ὤμους ὅλη τὴν τλαιπωρία καὶ τοὺς διωγμοὺς τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Στὴν κυριολεξία **«ἐβάστασαν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα»** (Ματθ. κ' 12). Ὅμως ὁ Κύριος τοὺς τόνισε πῶς δὲν πρέπει νὰ ὑπερφηανεύονται γιὰ τὰ ὁποιαδήποτε κατορθώματά τους. Καὶ θαύματα ἂν πραγματοποιοῦν πρέπει νὰ διατηροῦν τὸ φρόνημα τοῦ ταπεινοῦ ὑπνρέτη. **«Ὁ ὠφειλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν»** (Λουκ. ιζ' 10). Ἡ ἀμοιβὴ καὶ ὁ ἔπαινός τους ἀνήκει στὴ μεγαλοδωρία τοῦ Θεοῦ.

Ἀκόμα ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ πληροφορεῖ τοὺς πρῶτους καὶ παλαιότερους μαθητές Του, ὅτι καὶ ἄλλοι ποὺ θὰ γίνονταν μαθητές Του ἀργότερα, ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος, θὰ ἀπολάμβαναν τὰ ἴδια προνόμια καὶ ἀμοιβῆς, ὅπως καὶ αὐτοί. Καὶ ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ὁριγένης *«οὐκ ἀπιθάνως δέ τις στοχάσασαιτο Παῦλον μὲν... μίαν ὥραν ἐργασάμενον καὶ τάχα ὑπὲρ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ»*. Χρονικὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μπορεῖ νὰ ἐργάστηκε «μιά ὥρα», ἀλλὰ ποσοτικὰ καὶ ποιοτικὰ ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μαζί του; Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐξαιρετικὴ περίπτωση τοῦ θείου Παύλου. Πολλὰ τὰ παραδείγματα τῆς «ἐνδεκάτης» ποὺ κέρδισαν τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ χαρακτηριστικὴ τὴν περίπτωσι τοῦ ληστή. Εἶναι ὁ πρῶτος πολίτης τοῦ Παραδείσου καὶ οὔτε κἂν τῆς ἐνδεκάτης, ἀλλὰ τῆς δωδεκάτης.

Πράγματι ὁ Κύριος ἐδῶ κάνει λόγο γιὰ τὴ βα-

σιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ *«μισθὸς ἀπόκειται τοῖς ἐργάταις ἢ ἐκάστου σωτηρία»*. Ὁ Θεός, μᾶς λέει ἡ παραβολή, δὲν ταξινομεῖ τοὺς ἀνθρώπους σὲ δι-ἀφορες κατηγορίες. Ὅλοι ἔχουν κληθεῖ στὴ σωτηρία καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν πολίτες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὑπάρχουν βεβαίως οἱ ἀνθρώποι ποὺ καλοῦνται καὶ γνωρίζουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ζοῦν ζωὴν χριστιανικὴ μὲ συνέπεια ἀπὸ πολὺ νωρὶς, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἢ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Στὸν μαθητὴ του τὸν Τιμόθεο γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος **«ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»** (Β' Τιμ. γ' 8). Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἀνακαλύπτουν τὸν θεῖο νόμο ἀργότερα, στὴν νεανική, στὴν ὠριμὴ ἢ στὴν γεροντικὴ ἡλικία. Τὸ σημαντικὸ ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ χρονικὴ στιγμή. Εἶναι ἡ ἀνταπόκρισι καὶ ὁ ζῆλος. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τῆς ἐνδεκάτης τονίζει, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ πιστοὶ ποὺ μουρμουρίζουν γιὰ τοὺς νεοφώτιστους τῆς ἐνδεκάτης. Ἡ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς καὶ ὄχι γογγυσμοῦ. Ὁ Θεός, ὅπως τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»** (Α' Τιμ. β' 4). Κανένα δὲν ἀπορρίπτει. Ὅλων τὴ σωτηρία ποθεῖ. Καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀτίμητης καὶ ἀθάνατης ψυχῆς ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του τὸν μονογενῆ, **«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»** (Ἰωάν. γ' 16).

Στὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννη, ὁ θεόπνευστος Εὐαγγελιστὴς μᾶς λέει ὅτι ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία ἀπαρτίζεται ἀπὸ πλῆθος καὶ προελεύσεως πάσης **«ῥας»**, τὸ ὁποῖο **«ἀριθμῆσαι οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν»** (ζ' 9). Πόσο εἶναι τὸ πλῆθος αὐτό; Ἀναρίθμητο. Καὶ δὲν περιορίζεται μόνο σ' ἕνα λαό. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε ἔθνος καὶ φυλὴ καὶ γλώσσα. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ τονίζεται ὄχι μόνο στὴν παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὁλόκληρη τὴν Κ. Διαθήκη. Βαρυσήμαντη εἶναι ἡ διακήρυξι τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ὅταν εἶχε ἐνώπιόν του τὴν θαυμαστὴν περίπτωσι τοῦ ἐθνικοῦ Κορνήλιου. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἐνάρετο ἐθνικὸ ἔκκλητος ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὁμολογεῖ: **«Ἀλήθεια, καταλαβαίνω τώρα πολὺ καλά, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. Δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ πρόσωπα, ἀλλὰ σὲ κάθε ἔθνος, κάθε ἕνας ποὺ εὐλαβεῖται τὸν Θεὸ καὶ ἐφαρμόζει δικαιοσύνην στὴ ζωὴ του, γίνεται δεκτὸς ἀπὸ αὐτόν»** (Πράξ. ι' 34-35). Ἐπομένως ὅπου πρυτανεύει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ τελευταῖοι ἔχουν θέσι στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΖΟΥΣΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κατ' ἑξοχὴν Ἀπόστολος τῶν Ἑλλήνων, ζεῖ καὶ θὰ ζεῖ ἀνάμεσά μας. Αὐτὸς ὁ πνευματικὸς γίγαντας, ποὺ ξεπέρασε μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ ἀναδείχθηκε πρωταθλήτης στοὺς πνευματικούς καὶ κοινωνικούς στίβους, παραδίδει καὶ σὲ μᾶς σήμερα τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του. Καὶ τὸ μυστικὸ του ἦταν ὁ βαθύς, ὁ ὀργανικὸς σύνδεσμός του μὲ τὸν Χριστό. Τὸν Χριστὸ ποὺ μεταμορφώνει τὴν κοινωνία καὶ τὸν ἄνθρωπο, σὲ νέο ἄνθρωπο, ἐλεύθερο, ἀληθινό.

Ἰδιαιτέρα ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τοῦ χρωστᾶμε πολλά. Ἡ παρουσία του στὴν Ἑλλάδα σηματοδοτεῖ μιὰ νέα ἐποχὴ. Οἱ ἐπιστολές του ἀποτελοῦν ἀνεκτίμητο πνευματικὸ θησαυρό. Τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του, ἡ κοινωνικὴ διδασκαλία του, ὁ ἀνυπέβλητος ὕμνος τῆς ἀγάπης του στοὺς Κορινθίους μᾶς χρεώνει καὶ μᾶς ὑποχρεώνει. Μᾶς πρόσφερε ὄχι μόνο τὸ αἰώνιο, τὴν ἀπάντησι στὰ μεγάλα μεταφυσικὰ προβλήματα, ἀλλὰ μὲ τὸν γνήσιο Χριστιανισμὸ μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ διαφυλάξουμε τὸν προγονικὸ μας θησαυρό. Γιὰ νὰ ἀποτελεσθεῖ ἔτσι ἡ θαυμαστὴ σύνθεσι τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος.

Ἄν τὸν ἀντικρύσουμε ὡς Εὐρωπαῖοι θὰ διαπιστώσουμε ὅτι σ' αὐτὸν χρωστᾶμε τὸν πολιτισμὸ μας. Τὸ ὄραμα ποὺ τὸν καλοῦσε, **«διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν»**, ἦταν ἡ ἀγωνιώδης φωνὴ τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸν Χριστιανισμὸ. Ἡ χρεοκοπημένη πνευματικὰ Δύσι παρακαλώντας ζητοῦσε τὸ ὠραιότερο δῶρο ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο ποὺ θὰ γινόταν ὁ ἀναμορφωτὴς καὶ θεμελιωτὴς τοῦ πνευματικοῦ τῆς πολιτισμοῦ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ἡ ὥρα ποὺ πρωτοπάτησε τὸ πόδι του στὴν Εὐρώπη, ἐκεῖ στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ἔμεινε ἱστορικὴ. Ἀπὸ τότε ἀνοίγει ἡ πελώρια πύλη, ἀπὸ ὅπου ξεχύνεται ὁ χεῖμαρρος τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ τὸ φῶς, αὐτὸ τὸ πνεῦμα, δημιουργεῖ τὸν μοναδικὸ πολιτισμὸ ποὺ ἀναχαιτίζει τὰ ὀρμητικὰ κύματα τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ ἐκπολιτίζει τὸν ἄξεστο Εὐρωπαῖο. Εἶναι γενικὰ παραδεκτὸ πὼς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἔχουν χριστιανικὴ θεμελίωσι, παύλειο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε.

Καὶ ποῦ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι ὁ γίγαντας αὐτὸς τοῦ πνεύματος! Στὸ πρόβλημα τῆς ἰσότητας τῶν φύλων καὶ τῶν ἀνθρώπων γενικότερα ὑπῆρξε πρωτοπόρος. Σήμερα ποὺ ὁ ρατσισμὸς, ἡ ξενοφοβία, τὰ μίσση, οἱ ἀντιπάθειες καὶ οἱ ἐχθρότητες μαστίζουν μιὰ παραπέουσα ἀνθρωπότητα,

ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν θὰ διακηρύξει πρὸς πᾶσα κατεύθυνσι τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφосύνης τῆς πολυσυζητημένης οἰκουμενικότητας: **«Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»** (Γαλάτ. γ' 28). Δὲν ὑπάρχουν πιά διαφορὲς ἐθνικότητας, κοινωνικῆς τάξεως καὶ φύλου γιὰ τὸν κήρυκα τῆς ἰσότητας. Δὲν ὑπάρχει διάκρισι δούλου καὶ ἐλεύθερου. Δὲν ὑπάρχει ἄρσεν καὶ θῆλυ. Μὲ τὴν ἔνωσή σας μὲ τὸν Χριστὸ γίνετε ὅλοι ἓνας νέος ἄνθρωπος. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς πὼς ἀγωνίστηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια γιὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα καπνλεύονται μέχρι σήμερα οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἀκόμα ὁ κατ' ἑξοχὴν κήρυκας καὶ ἀγωνιστὴς τῆς δικαιοσύνης. Δὲν **«μετασχηματίζεται ὡς διάκονος δικαιοσύνης»** (Β' Κορινθ. ια' 15), ἀλλὰ ζεῖ **«ἐν πάσῃ δικαιοσύνη»** (Εφεσ. ε' 9) καὶ **«διώκει»**, ἐπιδιώκει ἀνὰ πᾶσα

στιγμὴ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν συνιστᾶ στοὺς μαθητὲς του. Τὸ ἴδιο μαχητὴς καὶ ὑπέρμαχος τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

«Ἀδελφοί μου, θὰ πεῖ, ὅλοι ἔσεῖς προσκληθήκατε ἀπὸ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ εἴσαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε δουλεία καὶ μὴ τὴν χρησιμοποιεῖτε ὡς δικαιολογία ὑποδουλώσεως στὰ πάθη». (Γαλάτ. ε' 13).

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς πτυχὲς τῆς μεγάλης καὶ ἀγίας ζωῆς του. Ἀντικρύζοντάς τες ὁ θαυμασμὸς μας γίνεται ἀπεριόριστος. Στὸ πρόσωπό του ἀναγνωρίζουμε τὸν οὐράνιο ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐπίγειο ἄγγελο. Καὶ τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸ ἀσύγκριτο αὐτὸ μεγαλεῖο του ἔχει τὴν ἀπάντησή του. Ὁ θεῖος Παῦλος ζοῦσε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ὁ Χριστὸς ζοῦσε μέσα του. Ἦταν ἡ ἔμπνευσι καὶ ἡ κινήτρια δύναμή του. **«Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς»** (Φιλιπ. α' 21) διεκήρυττε καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τὸν μεταμόρφωνε στὸν πῖθ δυναμικὸ καὶ ὀλοκληρωμένο ἄνθρωπο.

Δὲν ὑπάρχουν πιά διαφορὲς ἐθνικότητας, κοινωνικῆς τάξεως καὶ φύλου γιὰ τὸν κήρυκα τῆς ἰσότητας. Δὲν ὑπάρχει διάκρισι δούλου καὶ ἐλεύθερου. Δὲν ὑπάρχει ἄρσεν καὶ θῆλυ. Μὲ τὴν ἔνωσή σας μὲ τὸν Χριστὸ γίνετε ὅλοι ἓνας νέος ἄνθρωπος.

Ἐν τῷ συμπλη-
ρουσθαι τὴν ἡμέραν τῆς
πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπα-
ντες οἱ ἀπόστολοι ὁμο-
θυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1-11
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ζ' 37-52, η' 12

λαλούντων αὐτῶν.
Ἐξίσταντο δὲ πάντες
καὶ ἐθαύμαζον λέγο-
ντες πρὸς ἀλλήλους·
Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοι

Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ
φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν
οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς
διαμεριζόμενοι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε
ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες
Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις
γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς
ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλήμ κα-
τοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντός
ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ
τῆς φωνῆς ταύτης συνήλθε τὸ πλῆθος καὶ συ-
νεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ

εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς
ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ
ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίται,
καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰου-
δαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν
Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον
καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην,
καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ
προσῆλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λα-
λούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέροις γλώσσαις τὰ
μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

ΠΝΟΗ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ

«Ἐγένετο... ἤχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας...
καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμενοι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός».

Οἱ οὐρανοὶ ἄνοιξαν ὀριστικά! Τοὺς ἄνοιξε ὁ
ἀναστημένος, ὁ θριαμβευτής, ὁ δοξασμένος Ἰησοῦς
Χριστός, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν Ἀνάληψή του «ἐκάθισεν
ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς» (Εβρ.
α' 3). Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνοιγμένους πᾶ οὐρανοὺς τὴν
ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ξεχύθηκε ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου
Πνεύματος στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Στὴν περι-
γραφή τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος, ποὺ ἀκούσαμε
στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή, τὸ Πανάγιο
Πνεῦμα εἰκονίζεται μὲ δύο σύμβολα. Μὲ τὴν πνοὴ
καὶ τὴ φωτιά. Ποιὸ ὅμως εἶναι τὸ νόημα τῶν δύο
αὐτῶν συμβολισμῶν;

ΠΝΟΗ

Πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἶναι ἡ λεπτὴ αὔρα, ποὺ περνᾶ
ἀπαλὰ ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ δροσί-
ζει τὸ πρόσωπο. Πνοὴ ὅμως τοῦ ἀνέμου εἶναι καὶ
τὸ δυνατὸ φύσημα τῆς καταγίδας, ποὺ ξεριζώνει
αἰωνόβια δέντρα καὶ βυθίζει πανίσχυρα πλοῖα. Ἔτσι
καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι λεπτό, σὰν τὴν αὔρα
καὶ δυνατὸ σὰν τὴ θύελλα καὶ τὴν καταγίδα.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται ἤρεμα καὶ ἀπαλὰ στὴν
ψυχὴ μας καὶ τὴν δροσίζει, τὴν παρηγορεῖ, τὴν ἀνα-
κουφίζει. Στὸν θλιμμένο καὶ ἀπελπισμένο φέρνει
τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἐλπίδα. Μὲ τὰ ἱερὰ μυστήρια
καθαρίζει καὶ ἀναγεννᾷ τὶς ψυχὰς μας. Στὶς ὥρες τῶν
μεγάλων ἀποφάσεων τῆς ζωῆς, ἔρχεται διακριτικὰ
καὶ δημιουργεῖ τὶς ὁμορφες σκέψεις, τοὺς εὐγενεῖς
ὀραματισμούς, τὶς βαθιὲς συγκινήσεις. Μιλάει «ὡς
φωτὴ αὔρας λεπτῆς» (Γ' Βασιλ. ιθ' 12).

Ἐπὶ ἔρχεται ὅμως καὶ οἱ περιπτώσεις, ποὺ τὸ ἅγιο
Πνεῦμα ἔρχεται ὡς «βιαία πνοὴ» καὶ δημιουργεῖ
τοὺς μεγάλους καὶ σωστικούς συγκλονισμούς. Ἡ «βι-
αία» αὐτὴ πνοὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μὲ ἓνα
δυνατὸ κτύπημα, μὲ μιὰ δοκιμασία, μὲ ἓνα συγκλο-
νιστικὸ γεγονός, συντρίβει τὸν ἐγωισμὸ ἐνὸς ὄριμου
καὶ δυνατοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὴν μετάνοια
καὶ τὴν πίστη. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ζωοποιεῖ καὶ
ἀνασταίνει τὶς νεκρωμένες ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.
Ἄλλ' ἀκόμη τὸ ἅγιο Πνεῦμα συμβολίζεται στὴν πε-
ρικοπὴ καὶ μὲ τὴ

ΦΩΤΙΑ

Ἡ φωτιὰ ἔχει τρεῖς ιδιότητες: Φωτίζει, θερμαίνει
καὶ καθαρίζει. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται στὴν ψυχὴ
μας ὡς φῶς. Ἐρχεται νὰ μᾶς φωτίσει, νὰ μᾶς ἀποκα-
λύψει τὸ νόημα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς διδάξει τί
εἶναι ὁ Θεός, νὰ μᾶς ἐξηγήσει τὴ σημασία τῆς ζωῆς
καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται στὴν ψυχὴ μας ὡς θερ-
μότης. Κάνει τὶς καρδιὰς μας νὰ φλογίζονται ἀπὸ
ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα πυρπολεῖ
τὶς καρδιὰς ὀρισμένων ἀνθρώπων καὶ τὶς ὀδηγεῖ
στὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀφιέρωση καὶ τὴ διακονία τοῦ
Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας του. Αὐτὴ τὴν πυρκαγιὰ
τοῦ Πνεύματος μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιὰς τοὺς
εἶχαν νιώσει καὶ οἱ δύο μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ
βάδιζαν πρὸς Ἐμμαοὺς: «Οὐχὶ ἡ καρδιὰ ἡμῶν και-
ομένη ἦν ἐν ἡμῖν;», ἔλεγαν μεταξύ τους.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα μπαίνει στὴν ψυχὴ μας ὡς φωτιὰ
ποὺ καθαρίζει. Μέσα στὴν ψυχὴ μας ὑπάρχουν ἀκά-
θαρτα καὶ γήινα στοιχεῖα. Ὑπάρχουν μίσση, φθόνοι,
ἰδιοτέλειες, πάθη. Ἐρχεται ὅμως ἡ φωτιὰ τοῦ Πνεύ-
ματος καὶ τρώει τὶς σκουριὲς καὶ καίει τὰ ἀκάθαρτα
ὕλικά. Καὶ ἡ φωτιὰ τοῦ Πνεύματος θὰ συνεχίσει τὸ
καθαριστικὸ τῆς ἔργου σ' ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας. Γιατὶ
θέλει νὰ κάνει τὴν ψυχὴ μας χρυσάφι καθαρὸ, τόσο
καθαρὸ ποὺ νὰ μπορεῖ τὴν «ἡμέρα ἐκείνη» νὰ το-
ποθετηθεῖ στὸ στέμμα τοῦ Βασιλέα Χριστοῦ καὶ νὰ
ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ χάρη στὴν αἰώνια δόξα
τῆς Βασιλείας του.

Καλοῦμαστε καὶ μετὶ σήμερα νὰ γίνουμε ἀνθρω-
ποι πνοῆς καὶ φωτιᾶς. Ἄνθρωποι τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος. Ζωντανοί, ἀναγεννημένοι, φωτεινοί. Τὸ πέρασμά
μας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας νὰ εἶναι μιὰ
πνοὴ αὔρας λεπτῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ποὺ θὰ
τοὺς δροσίζει καὶ θὰ τοὺς ἐξοικονομεῖ. Ἡ ζωὴ μας, τὸ
παράδειγμά μας νὰ εἶναι ἓνα φῶς, ποὺ θὰ φωτίζει
τὸν δρόμο τῶν συνανθρώπων μας. Σήμερα, τὴ με-
γάλῃ αὐτὴ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἂς ἀνοίξουμε
διάπλατα τὶς ψυχὰς μας γιὰ νὰ δεχθοῦν τὴν πνοὴ
καὶ τὴν φωτιὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον

ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτριῶν· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. 1α' 33-1β' 2

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 1' 32-33, 37-38, 1θ' 27-30

νοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἔρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαϊς τῆς

γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχομεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΖΩΗΣ

«Οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο...»

Σὲ μιὰ ἐποχή, πού ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἔχει τόσο παρανοθεῖ, εἶναι ἰδιαιτέρη εὐλογία Θεοῦ νὰ ὑπενθυμίζεται ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων μας. Οἱ **«ἅγιοι πάντες»**, γιὰ τοὺς ὁποίους ὀμιλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὑπῆρξαν πρότυπα ζωῆς. Ὅποιος μελετᾷ τὸν βίο τους καὶ ἀγωνίζεται νὰ βαδίζει πάνω στὰ ἀχνάρια τους, νιώθει ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Εὐκαιρία λοιπὸν νὰ ἀκούσουμε τὸ μήνυμά τους καὶ νὰ ἐλέγξουμε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας.

Ἀγωνιστὲς καὶ νικητὲς

Ὅλοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρξαν ἄνθρωποι δυναμικοὶ, στρατιῶτες πού ἀγωνίσθηκαν **«τὸν καλὸν ἀγῶνα»**. Τὸ ρῆμα **«κατηγωνίσαντο»**, πού χρησιμοποιεῖται στὴν σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή, αὐτὸ θέλει νὰ μᾶς πεῖ. Οἱ ἅγιοι Πάντες ἀγωνίσθηκαν καὶ νίκησαν στὸν σκληρότερο ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτοί, πού ὀνομαστικῶς ἀναφέρει ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, δὲν εἶναι μόνον οἱ ἅγιοι τῆς Π. Διαθήκης. Εἶναι καὶ οἱ πιστοὶ τῆς Κ. Διαθήκης, ἀπὸ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο μέχρι τοὺς σημερινούς μάρτυρες, πού νικοῦν καὶ θριαμβεῦσιν. Ἐβαλαν ὡς σκοπὸ στὴ ζωὴ τους νὰ μοιάσουν στὸν Κύριό μας, νὰ μείνουν πιστοὶ στὴν ἀγάπη του. Κι ἂν κάποια στιγμή ὡς ἄνθρωποι ἔπεσαν καὶ ἀμάρτησαν, ἀμέσως σηκώθηκαν καὶ συνέχισαν τὸν ἀγῶνα. Λιποτάκτες καὶ προδότες δὲν ἔγιναν ποτέ. Ἦταν πολλοὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ οἱ δυσκολίες τους. Ὅλα προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἀνακαίτισουν. Καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ οἱ ἅγιοι εἶπαν: «Ὁχι, εἴμαστε ἀμετάπειστοι. Περιφρονοῦμε τὰ εὐκόλα. Μένουμε πιστοὶ στὸ χρέος μας». Κι ἔτσι ἐνῶ ἔχαναν τὴ ζωὴ τους, κέρδιζαν τὴν ὑπόληψη, τὴν τιμὴ τους καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, τὸ σπουδαιότερο, τὴν ψυχὴ τους. Ἐνῶ τοὺς ἔσβηναν ἀπὸ τὴν γῆ οἱ δῆμιοι, ἐκεῖνοι ἐγράφοντο στὸ βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ ζήσουν αἰώνια. Ἐνῶ σκόρπιζαν τὰ ἅγια λείψανά τους οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ὑψωναν ἀνδριάντες μέσα στὴν καρδιά τους καὶ ἤγειραν ναοὺς

μεγαλοπρεπεῖς στὴ μνήμη τους. Ἔτσι θὰ γίνεται πάντοτε. Ὅποιος ἀγωνίζεται σὰν τοὺς ἁγίους Πάντες, αὐτὸς θὰ νικᾷ καὶ θὰ βασιλεύει μὲ αὐτούς.

Τιθασεύουν τὸν πόνο.

Αὐτὴ ἡ σταθερὴ πορεία δὲν ἦταν χωρὶς ὀδύνη. Τὰ ἥρωικά «ὄχι» στὶς προκλήσεις τῆς ἀμαρτίας ἦταν συνδεδεμένα μὲ πόνους καὶ δάκρυα. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τονίζει καὶ ἡ φράση **«ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς»**. Ἐδοκίμασαν δηλαδὴ οἱ ἅγιοι ἐμπαιγμούς, μαστιγώσεις σκληρές, δέθηκαν μὲ ἀλυσίδες βαριές, κλείσθηκαν σὲ φυλακὲς ὑγρὲς καὶ σκοτεινές. Ἄλλοι λιθοβολήθηκαν, ἄλλοι πριονίσθηκαν ἢ ἀποκεφαλίσθηκαν. Ἦταν **«υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι»**. Στερήθηκαν κάθε ἄνεση τῆς ζωῆς, ὅπως ἦταν τὰ ρούχα, γι' αὐτὸ φοροῦσαν δέρματα ζῶν. Κάθε εἶδους πόνο δοκίμασαν πρὶν φθάσουν στὸ μαρτυρικὸ τέλος.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, στολισμένοι μὲ τὰ αἵματα καὶ τὶς πληγὲς τους, χάρη στὴ μυστικὴ ἐπικοινωνία τους μὲ τὸν Ἐσταυρωμένο Κύριο, μπόρεσαν νὰ ὑπερνικήσουν τὸν πόνο τους. Κάτι περισσότερο, κατόρθωσαν νὰ **«χαίρουν ἐν τοῖς παθήμασιν αὐτῶν»**. Ἄς ἦταν πολλὲς φορὲς τὸ πρόσωπό τους αὐλακωμένο ἀπὸ δάκρυα, ἄνθρωποι ἦταν καὶ σάρκα φοροῦσαν. Ἦταν ὁμως ἕνα πρόσωπο φωτεινὸ. Ἡ ψυχὴ τους ἦταν γεμάτη ἀγάπη γιὰ ὅλους καὶ γιὰ τοὺς δημίους τους ἀκόμη. **«Σπλάγχνα οἰκτιρμῶν»** πρόσφεραν σὲ ὅλους. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπέροχη στάση πού γέμιζε εὐωδία τὰ ἀμφιθέατρα, εἶχε τὴν ἀφετηρία της στὴν σκέψη: «Ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δὲν στέκεται στὸ πῶς τοῦ φέρεται ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ἐνδιαφέρεται ἂν ὁ ἴδιος συμπεριφέρεται τέλεια, σωστά, ἄρτια, ὅπως ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ.

Οἱ ἅγιοι Πάντες πρεσβεῦουν νὰ συνεχίσουμε τὸν ἴδιο ἀγῶνα πού ὀδηγεῖ στὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ένα μυστήριο. Ίεροι πόθοι και ακάθαρτες επιθυμίες. Εικόνα του Θεού που βεβηλώνεται κάθε τόσο. Ο Δημιουργός του χάρισε ένα φωτεινό πρόσωπο και αυτός φόρεσε προσωπείο. Προτίμησε τη μάσκα από το πρόσωπο. Το ψέμα από την αλήθεια. Την υποκρισία από την ειλικρίνεια. Ο άνθρωπος που δεν τον άπασχολεί να είναι, αλλά μονάχα να φαίνεται, είναι ο άνθρωπος χωρίς προσωπικότητα. Είναι ο άνθρωπος προσωπείο. Μασκοφορμένος. Κάτι χειρότερο. "Όπως πολύ σωστά έλεχθη, άλλοτε εύρισκε κανείς μάσκες πάνω στα πρόσωπα. Σήμερα η μάσκα μπήκε μέσα στο πρόσωπο. Δεν ξεχωρίζει." Έγινε ένα μ' αυτό.

"Έτσι ο άνθρωπος δεν παίζει θέατρο, είναι θέατρο. Δεν παίζει κωμωδία, η ζωή του είναι κωμωδία. Δεν είναι ήθοποιος στη σκηνή, είναι ήθοποιος στη ζωή. «Η αλήθεια τον είναι ψέμα και το ψέμα τον αλήθεια». Δεν ξέρεις πότε λέει αλήθεια και πότε λέει ψέματα. Είναι ο ίδιος ψεύτικος. Γιατί το ψέμα δεν το προφέρουν μόνο τα χείλη. Το προφέρει προπάντων η καρδιά. Με το ψέμα ψευτίζει ο όλος άνθρωπος. Αν δεν ανακαλύπτεται πάντοτε και δεν χάνει την υπόληψή του στους άλλους, χάνει την υπόληψή του στον ίδιο τον εαυτό του. Δεν είναι τίμιος με τον εαυτό του. Και αυτό είναι το πιο σοβαρό. Δεν είναι, τέλος πάντων, ο άμαρτωλός που πέφτει και σηκώνεται και μετανοεί. Είναι ο υποκριτής που δεν αισθάνεται την ανάγκη της ανορθώσεως. Και το χειρότερο. Ψεύδεται όχι μόνο με ό,τι κατώτερο κρύβει μέσα του, αλλά και με ό,τι καλό. Δεν ψευτίζει μόνο με τις κακίες, ψευτίζει και με τις αρετές. Ψευτίζει τις αρετές.

Κλασικό παράδειγμα ο Φαρισαίος. Παίρνει τις αρετές και τις αλλοιώνει, τις νοθεύει, τις ψευτί-

ζει. Νοθεύει τη νηστεία, ψευτίζει την ελεημοσύνη, υπονομεύει την αγάπη, ασχημίζει την προσευχή. Ο υποκριτής ένας επικίνδυνος αλχημιστής που αλλοιώνει καθετί καλό, αφού το περνάει από το σκοτεινό εργαστήριο της αλλοιωμένης ψυχής του. Η αρετή του δεν είναι η αντανάκλαση της καθαρής ψυχής του. Είναι το περίσσευμα της ακάθαρτης καρδιάς του. Και αφού το στόμα λαλεί από το περίσσευμα της καρδιάς, ό,τι έχει αυτό και προσφέρει.

Ο υποκριτής άσκει την αρετή. Ο Φαρισαίος είχε αρετές. Αυτό δεν μπορούμε να του το άμφισβητήσουμε. Το ότι νήστευε, προσευχόταν, έκανε ελεημοσύνες, «**άποδεκατούσε**» όλα τα υπάρχοντά του, ήταν γεγονός. Αρετές είχε. Αλλά καλύτερα να μην τις είχε. Ακριβώς γιατί τις γελοιοποιούσε. Και τις γελοιοποιούσε, γιατί τις νόθευε, τις ψεύτιζε. Και δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τη νοθεία. Το κάλπικο νόμισμα έκτοπίζει το γνήσιο. Και ο Φαρισαίος άσκώντας την αρετή την δυσφημούσε. Στο πρόσωπό του έκανε κάτι σημαντικό από την αξία της, από την όμορφιά και την έλκυστικότητα της. Γι' αυτό και τη σπνλίτευσε ο Κύριος.

Άρετή ή νηστεία. Έντολη Θεού. Άσκει στην έγκρατεια και στην αυτοκυριαρχία. Την νοθεύει όμως και την ψευτίζει, όποιος την περιορίζει μόνο στην

τροφή και την αποχωρίζει από την αγάπη. Δεν τρώει λάδι και τρώει τον λαδά. Νηστεύει αλλά αντιπαθεί και δεν συγχωρεί. Οί άνθρωποι αυτοί, μās λέει ο Κύριος, «**ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν**». Και πώς ήταν δυνατόν να γίνει διαφορετικά; Αμείβει κανείς και βραβεύει ποτέ το ψεύτικο, την υποκρισία και τον υποκριτή;

Άρετή και έξαιρετικό πρόνομο για τον άνθρωπο ή προσευχή και ή λατρεία του Θεού. Πόσο όμως χάνει, όταν την τυποποιεί και την ψευτίζει και της αφαιρεί το «**ἐν πνεύματι και ἀληθεία**» ο υποκριτής ή ο τυπολάτρης! Η αρετή μεταβάλλεται σε άμαρτία. Η λατρεία ξεπέφτει σε «**βαττολογία**», σε τυπολατρία. Το ίδιο θα λέγαμε και για την ελεημοσύνη. Πόσο ιερό πράγμα, αφού αποβλέπει στον αδελφό μας, στον πλησίον, στον συνάνθρωπό μας! "Όταν όμως δεν αποβλέπει στον αδελφό, αλλά στο έγω, όχι στη συμπαράσταση του άλλου, αλλά στη δική μας διαφήμιση και προβολή; Τότε μιὰ τέτοια παραποίηση, μιὰ τέτοια προβολή, γίνεται της αρετής προσβολή. Να το χειρότερο ψέμα. "Όχι αυτό που προφέρουν τα χείλη, αλλά αυτό που βγαίνει από την καρδιά. Το ψέμα που κάνει ψεύτικο τον άνθρωπο, που ψευτίζει την πνευματική του ζωή. Αυτόν τον φαρισαϊσμό χτύπησε ο Χριστός. "Εμείς;

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μήνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.
Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται με ἐπιταγή ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Εἶσαι ἄνθρωπος;

Ἀξίζει νὰ διαβάσουμε σήμερα ἓνα κείμενο ἀληθινὰ ἀριστουργηματικό. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γραμμένο σὲ ὅλους τοὺς Διεθνεῖς Ὄργανισμούς, στὰ Κοινοβούλια, στὰ ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα, παντοῦ. Νὰ ἀποτελεῖ τὸν ὁδηγό τους. Ἐκεῖ νὰ καθρεφτίζονται. Νὰ ἐξετάζουν τὸν ἑαυτό τους. Νὰ τὸ βάζουν ρυθμιστὴ στὴ ζωὴ τους. Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἓνα μεγάλο γνώστη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ποὺ γνῶριζε ὅσο λίγοι τὰ μυστικά της. Τοὺς ἀγῶνες της, τὶς δυσκολίες της, τὰ κονταροχτυπήματά της, τὶς πτώσεις καὶ ἀνορθώσεις της, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρόπους γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ καὶ νὰ προχωρήσει νικηφόρα στὴ ζωὴ.

Οἱ ἄνθρωποι, μᾶς τονίζει, πρέπει νὰ γίνουν ἄνθρωποι. Νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν μεγάλη ἀποστολή τους. Νὰ κυριαρχοῦν στὸν ἑαυτό τους, νὰ δαμάζουν τὰ πάθη τους, νὰ μὴν ἀφήνουν τὰ ἔνστικτα νὰ τοὺς διευθύνουν. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτό του, γίνεται χειρότερος καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. Θηριοδέστερος καὶ τῶν θηρίων.

«Ἐλα καὶ γίνε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μὴ διαψεύσεις τὸν τίτλο σου αὐτό. Καταλάβετε αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα; Ἰσχυρίζεσαι πῶς εἶσαι ἄνθρωπος. Ναί, ἀλλὰ μονάχα στὸ ὄνομα, ὄχι ὅμως καὶ στὸ φρόνημα. Διότι ὅταν σὲ βλέπω νὰ ζεῖς ἀπερίσκεπτα, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι βόδι;

»Ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἀρπάζεις, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι λύκο;

»Ὅταν σὲ βλέπω δολερό, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι φίδι;

»Ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἔχεις δηλητήριο στὸ στόμα, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι ἀσπίδα (φαρμακερὸ φίδι);

»Ὅταν σὲ βλέπω νὰ γίνεσαι ἀνόητος, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὄνο;

»Ὅταν σὲ βλέπω ψυχρὸ καὶ ἀναίσθητο, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι πέτρα; Καὶ συνεχίζει:

«Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε μεγαλεῖο. Ἐσὺ γιατί προδίδεις τὴν εὐγένεια τῆς φύσεώς σου; Τί κάνεις; πές μου. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ ζῶα καὶ νὰ προσφέρουν σ' αὐτὰ κάτι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τους; Ἐκπαιδεύουν παπαγάλους νὰ μιμοῦνται τὴν ἀνθρώπινη φωνὴ καὶ ἔτσι μὲ τὴν τέχνη θριαμβεύουν πάνω στὴ φύση. Ἡμερώνουν λιοντάρια, ὥστε νὰ τὰ τραβᾶνε μέσα στὶς δημόσιες πλατεῖες. Τὸ λιοντάρι ἓνα ἀτίθασο θηρίο, τὸ ἡμερώνεις. Καὶ τὸν ἑαυτό σου τὸν κάνεις πιὸ ἄγριο καὶ ἀπὸ τὸν λύκο. Καὶ τὸ χειρότερο. Καθένα ἀπὸ τὰ ζῶα

ἔχει ἓνα ἐλάττωμα: Ὁ λύκος τὸ ἀρπακτικό, τὸ φίδι τὸ δολερό, ἡ ἀσπίδα τὸ φαρμακερὸ. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν πονηρὸ ἄνθρωπο. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἓνα, ἔχει πολλά. Καὶ ἀρπακτικὸς γίνεται καὶ δολερὸς καὶ φαρμακερὸς καὶ μαζεύει στὴν ψυχὴ του ὅλες τὶς κακίες τῶν ζῶων... Εἶσαι ἄνθρωπος. Ἀπόδειξέ το μου πραγματικά. Ὅχι, γιατί ἔχεις ψυχὴ, ἀλλὰ γιατί ἔχεις ἀνώτερα φρονήματα, ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Εἶσαι κύριος τῶν ζῶων καὶ ἐσὺ ἕγινες δοῦλος στὰ ζωῶδη πάθη σου;»

Παρὰ λίγο δολοφόνος

Μεταφέρουμε τὸ περιστατικό, ὅπως δημοσιεύθηκε σὲ μηνιαῖο περιοδικό. Δείχνει καθαρὰ τὸν παραλογισμό τῆς ἐποχῆς μας. Ἀφορᾶ τὴν ἔκτρωση, τὸ ἔγκλημα τῶν ἐγκλημάτων, τὴν διαστροφὴ τῶν διαστροφῶν. Γιατὶ μιὰ γυναίκα ποὺ ἐν ψυχρῷ ἀποφασίζει νὰ σκοτώσει τὸ παιδί της, τὴν ὥρα ἐκείνη διαστρέφει τὴ φύση της, τὸ μητρικὸ φίλτρο, τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη.

«Μιὰ μητέρα μπῆκε στὸ ἰατρεῖο τοῦ οἰκογενειακοῦ της γιατροῦ, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της ἓνα χαριτωμένο παιδάκι μόλις ἐνὸς χρόνου. Κάθισε στὸ κάθισμα κοντὰ στὸ γιατρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιατρέ, σὲ παρακαλῶ, βοήθησέ με. Τὸ μωρό μου εἶναι μόλις ἐνὸς χρόνου καὶ ἐγὼ εἶμαι ξανά ἔγκυος καὶ δὲν θέλω νὰ ἔχω δυὸ παιδιά, τόσο κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

—Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω; ρώτησε ὁ γιατρός.

—Νὰ μοῦ ἀφαιρέσεις τὸ παιδί αὐτό, ἀπάντησε ἡ γυναίκα.

Ὁ γιατρός, ἀφοῦ σκέφθηκε σοβαρὰ γιὰ λίγο, εἶπε:

—Νομίζω πῶς ὑπάρχει μιὰ καλύτερη λύση γιὰ τὸ πρόβλημά σου. Αφοῦ δὲν θέλεις νὰ ἔχεις δυὸ παιδιά τόσο κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, ἢ καλύτερη λύση εἶναι νὰ σκοτώσουμε τὸ μωρὸ ποὺ ἔχεις στὴν ἀγκαλιά σου, παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις στὴν κοιλιά σου. Αὐτὸ εἶναι εὐκολότερο —ἀφοῦ ἔτσι κι ἄλλιῶς θὰ σκοτώσουμε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο— κι ἀποφεύγεται καὶ ὁ κίνδυνος γιὰ τὴ δική σου τὴ ζωὴ.

Καθὼς ἡ γυναίκα τὸν ἄκουγε σοκαρισμένη, ὁ γιατρός ἔβγαλε ἓνα μαχαίρι καὶ εἶπε στὴ μητέρα νὰ ξαπλώσει τὸ παιδί κάτω καὶ νὰ γυρίσει τὸ κεφαλάκι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Ἡ γυναίκα κόντευε νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν τρομὰρα της καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα ἀρπάζοντας γερὰ τὸ παιδί της καὶ φωνάζοντας:

—Δολοφόνε!

Ὁ γιατρός τότε τῆς ἐξήγησε ἥρεμα ὅτι ἡ πρότασή του νὰ σκοτώσουν τὸ ἤδη γεννημένο παιδί της δὲν ἦταν χειρότερη ἀπὸ τὴ δική της νὰ σκοτώσουν τὸ ἀγέννητο. Τὸ ἓνα δὲν θὰ ἦταν λιγότερο ἔγκλημα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ μόνη διαφορά ἦταν ἡ ἡλικία τοῦ θύματος.»

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Κανένας πιά δέν άμφιβάλλει. Βαθιά ή κρίση. Κρίση άξιών. Κρίση ήθικής ευαισθησίας. Σήψη παντοῦ. Κολυμπάμε στη λάσπη, στην ευτέλεια τοῦ πολιτικοῦ συμφεροντολογισμοῦ. Ἡ πρόκληση, τὸ ἀδιάντροπο ψέμα, οἱ σκοπιμότητες, ή ύποκρισία τῆς διπλωματίας, κυριαρχοῦν καὶ κυβερνοῦν στην εποχή μας. Ἐν τῷ μεταξύ κανένας πιά δέν έμπιστεύεται κανέναν. Χάθηκε ή έμπιστοσύνη στους θεσμούς. Ἐκεῖνο πού προέχει τῆ στιγμή αὐτή είναι νά επανέλθει στην ψυχή τοῦ λαοῦ, πού πιστεύει στις άξίες καὶ αγωνίζεται γι' αὐτές, ή κλονισθεῖσα έμπιστοσύνη. Καὶ θά επανέλθει άρκεῖ νά κερδηθεῖ ή πιὸ δύσκολη μάχη, ή μάχη τῆς αλήθειας. Κάθαρση χωρίς συγκαλύψεις καὶ ύπεκφυγές παντοῦ. Χρειάζεται πνευματική λεβεντιά, άνθρωποι καθαροί, άκέραιοι. Προσωπικότητες πού δέν σκέπτονται τις επόμενες εκλογές, αλλά τις επόμενες γενεές. Ἰδιαίτερα στους κρίσιμους αὐτοὺς καιροὺς τοῦ κλονισμοῦ τῶν πνευματικῶν καὶ ήθικῶν άξιών, άνάγκη επιτακτική νά θωρακισθεῖ ή δικαιοσύνη καὶ ὅσοι τὴν υπηρετοῦν νά δείξουν πάνω στα πράγματα τὴν ευσυνειδησία καὶ άκραιότητα τους. Ὅπωςδήποτε τὸ ὄχυρὸ τῆς δικαιοσύνης δέν πέφτει, ἔστω καὶ άν φαίνεται πρὸς στιγμή νά κλονίζεται. Στο τέλος πέφτουν εκείνοι πού επιχειροῦν νά τὸ ρίξουν. Καὶ αὐτοὺς πρέπει κανείς νά λυπάται. Ἀλίμονο στους καταφρονητῆς τοῦ δικαίου, πού λησμονοῦν, πῶς κατὰ τὴν ὥρα τῆς άπονομῆς τῆς δικαιοσύνης δέν κρίνουν. Κρίνονται. Ἀποκαλύπτουν τὸ ήθικὸ τους άνάστημα. Καὶ οὐαὶ στὸν δικάζοντα πού αντί με τις αποφάσεις του νά φανερώνει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο του, δείχνει τὴν πνευματικὴ του μικρότητα, τὴν ήθική του ανεπάρκεια.

ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΕΙ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ;

Ὁ πρόεδρος τῆς Ρωσίας Βλαδὶμῖρ Πούτιν άπαγόρευσε διὰ νόμου τις βλασφημίες καὶ τις βρισιές καὶ ἐδῶ ή κυβέρνηση θέλει νά καταργήσει τις διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα γιὰ βλασφημία, καθύβριση θρησκευμάτων καὶ περιύβριση νεκρῶν. «Επικίνδυνη κερκόπορτα πού μπορεῖ νά οδηγήσει σὲ αύξηση κρουσμάτων ρατσιστικής βίας με θρησκευτικὸ ὑπόβαθρο καὶ συνακόλουθα στη θρησκευτικὴ αὐτοδικία άνοίγει ή κυβέρνηση με τὴ δρομολογούμενη κατάργηση τοῦ ἔβδομου κεφαλαίου τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα (Π.Κ.). Πρόκειται γιὰ εκείνες τις διατάξεις πού δροῦν ὄχι μόνο κατασταλτικά, αλλά κυρίως προληπτικά, ὥστε τὸ κράτος με τὴν άπειλή τῆς ποινικῆς μεταχείρισης νά άποτρέψει τις θρησκευτικές συγκρούσεις καὶ τελικά νά προστατεύσει τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη καὶ τὴν κοινωνικὴ συνοχή». Ἡ κυβέρνηση καὶ τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης δείχνουν νά προσκολλοῦνται σὲ μιὰ επικίνδυνη ιδεολογία, πού παρερμηνεύει τὸν ὑφιστάμενο Ποινικὸ Κώδικα καὶ τις ποινές του γιὰ τὴν κακόβουλη βλασφημία, τὴν καθύβριση θρησκευμάτων καὶ τὴν περιύβριση νεκρῶν. Οἱ αντιδράσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος στην πρόθεση τῆς κυβέρνησης νά καταργήσει τις συγκεκριμένες διατάξεις ἦταν ιδιαίτερα σφοδρές. Ἐνοχλεῖ τὴν κυβέρνηση, ὅτι ὁ Π.Κ. τιμωρεῖ τὴν κακόβουλη καθύβριση κάθε γνωστῆς θρησκείας;

ΕΜΦΥΤΟΣ Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

«Άλαζονεία ή ὕβρις ή προσπάθεια γιὰ άνάσταση νεκρῶν; Ἡ επαναφορά σὲ λειτουργία ἐγκεφάλων χοίρων πού είχαν πεθάνει φέρνει πάλι στὸ προσκήνιο τὸ ήθικὸ δίλημμα, αλλά καὶ τὴν άγωνία τοῦ ανθρώπου νά σπάσει – χρησιμοποιώντας τὴν επιστήμη – τὰ δεσμὰ τῆς θνητῆς ζωῆς. Μποροῦμε νά ανατρέψουμε τὸν θάνατο; Ἡ πρόσφατη εἶδηση ὅτι Ἀμερικανοὶ επιστήμονες κατάφεραν νά φέρουν πίσω στη "ζωή" τὸν ἐγκέφαλο άποκεφαλισμένων χοίρων, τέσσερις ὁλόκληρες ὥρες μετὰ τὸν θάνατό τους, είναι σίγουρα ἐπιδοφόρα – εἰδικὰ γιὰ τὴν αντιμετώπιση καταστάσεων, ὅπως τὰ ἐγκεφαλικά επεισόδια πού νεκρώνουν τμήματα τοῦ ἐγκεφάλου προκαλώντας διαταραχές στη λειτουργικότητα τοῦ άσθενοῦς...» Γιὰ τὸν σύγχρονο άνθρωπο ὁ θάνατος ἔχει γίνει ἕνα φόβητρο. Δέν θέλει νά τὸν σκέπτεται. Καὶ άρέσκεται νά ξεγελαῖ τὸν εαυτό του με αὐταπάτες καὶ ψευδαισθήσεις. Ἐτσι δέν ἐξηγοῦνται καὶ τὰ σχέδια μερικῶν πού ὀνειρεύονται μιὰ ἀτελείωτη ζωή κάτω ἐδῶ στη γῆ; Φαντάζονται πῶς με τὴν πρόοδο τῆς επιστήμης δέν θά γνωρίσουν γεράματα. Χίμαιρες πού συντρίβονται πάνω στη σκληρὴ πραγματικότητα. Ὅπωςδήποτε ὁ πόθος τῆς άθανασίας είναι ἔμφυτος, βαθιὰ ριζωμένος στὸν άνθρωπο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργό. Γι' αὐτὸ καὶ είναι φυσικὴ ή άποστροφή του στὸν θάνατο. Καὶ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἄναστημένος Κύριός μας καὶ μᾶς λέει: Μὴ φοβόσαστε, μὴν άμφιβάλλετε. Σᾶς δείχνω τὴν ἐλπίδα σας, με τὴ λαμπροφόρο Ἄνάστασή μου πού είναι καὶ δική σας Ἄνάσταση.

ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ ΠΙΑ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Οἱ άδίστακτες επιθέσεις στη Σρι Λάνκα δέν είναι μεμονωμένο γεγονός. Ἡ διεθνῆς τρομοκρατία, ἀνεξέλεγκτη πιά, ἔχει γίνει τὸ ὑπ' αριθμὸν ἕνα πρόβλημα τῆς εποχῆς μας. Ἄνυσχεῖ ἔντονα ιδιαίτερα τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις καὶ άπειλεῖ άκόμα καὶ τὴν παγκόσμια οικονομία. Πάψαμε πιά νά μιλάμε γιὰ άπλή τρομοκρατία, αλλά γιὰ «παγκοσμιοποίηση τοῦ τρόμου». Οἱ άπειλές γιὰ νέα τυφλὰ χτυπήματα τῶν τζιχαντιστῶν – καὶ ὄχι μόνο – σὲ Εὐρώπη καὶ Ἄμερικὴ κάνει τὴ Δύση άπεγνωσμένα νά αναζητεῖ νέους μηχανισμοὺς συλλογικῆς ασφάλειας. «Ἡ μάχη ἐναντίον τῆς διεθνούς τρομοκρατίας δέν μπορεῖ νά διεξαχθεῖ μόνο ἀπὸ μία ἢ δύο χώρες. Μιὰ συλλογικὴ καὶ γενικευμένη άπειλή άπαιτεῖ συλλογικὴ άπάντηση καὶ διεθνῆ συνεργασία». Πρέπει ὅμως ὅλοι νά συνειδητοποιήσουν, πῶς «κεντρικὸ ρόλο στην καταπολέμηση τῆς τρομοκρατίας θά διαδραματίσει ή επίλυση τῶν προβλημάτων πού τὴν τροφοδοτοῦν: τῶν περιφερειακῶν συγκρούσεων, τοῦ λαθρεμπορίου ὀπλων καὶ τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος». Πρέπει ὅλοι νά ἀντιληφθοῦμε, πῶς χωρὶς τὴν επικράτηση τῆς δικαιοσύνης, τὸν σεβασμὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὴν δίκαια κατανομὴ τοῦ πλοῦτος, τὴν καταπολέμηση τῆς άνεργίας, θά ματαιοπονοῦμε. Ἄλλὰ ή δικαιοσύνη προϋποθέτει πνευματικὴ δύναμη, πνευματικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς. Καὶ δυστυχῶς αὐτὴ σήμερα λείπει. Ἡ Εὐρώπη λησμόνησε τις ήθικές άρχές, πάνω στις ὁποῖες θέλπισαν νά τὴν στηρίξουν οἱ πρωτεργάτες της.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ